

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Tos/109/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1515010453
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 11. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1515010453.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Molnárovej a členov senátu JUDr. Petra Štífta a JUDr. Danice Veselovskej v trestnej veci obžalovaného Y. Q. pre zločin falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa § 270 ods. 1 Trestného zákona a iné, o sťažnosti obžalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava V sp.zn. 2T/39/2015 zo dňa 13. 09. 2016 na neverejnom zasadnutí konanom dňa 10. novembra 2016 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť obžalovaného Y. Q., l.. XX. XX. XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením senát okresného súdu podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol žiadosť obžalovaného Y. Q. o prepustenie z väzby na slobodu a podľa § 80 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku nenahradil jeho väzbu písomným sľubom ani dohľadom probačného a mediačného úradníka.

V odôvodnení uznesenia súd prvého stupňa poukázal na to, že dôvodné podozrenie, že žalované trestné činy spáchal obžalovaný, pretrváva. Súčasne sú proti nemu vedené ďalšie trestné konania v štádiu prípravného konania. Od posledného rozhodnutia o väzbe nenastali žiadne skutočnosti, ktoré by zmierňovali obavu z pokračovania v trestnej činnosti. Inštitúty písomného sľubu obvineného a dohľadu probačného a mediačného úradníka nahradzujúce väzbu súd nepovažoval za dostatočné s poukazom na osobu obžalovaného a povahu prejednávaneho prípadu.

Proti tomuto uzneseniu podal ihneď po jeho vyhlásení obžalovaný sťažnosť, ktorú písomne odôvodnil podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 27. 09. 2016 najmä tým, že o jeho žiadosti o prepustenie z väzby bolo rozhodnuté po uplynutí 30 dňovej lehoty od jej podania dňa 12. 08. 2016. Ústavný súd SR vo viacerých prípadoch dospel k záveru, že jednotlivé lehoty z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenia postupu sa posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, pričom lehoty počítané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú požiadavke rýchlosti (III. ÚS 7/00, I.ÚS 18/2003). Uvedenej požiadavke zodpovedajú lehoty počítané na týždne, ale nie lehota jedného mesiaca na jednom stupni. Preto sa obžalovaný domnieva, že došlo k porušeniu čl. 17 ods. 2 Ústavy SR a čl. 5 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ďalej uvádza, že trvanie väzby cca 20 mesiacov je neúmerne prejednávanej veci a dôkaznej situácii. Obžalovaný sa domnieva, že prokurátor podporuje spoluobvinených v jeho usvedčovaní a ponúka im beztrestnosť, pričom sa vôbec nezaobera rozpormi v ich výpovediach. Ďalším dôvodom nezákonnosti väzby obžalovaného je podľa neho postup po obmedzení jeho osobnej slobody, kedy napriek jeho žiadosti o obhajcu V.. G. N. mu príslušníci PZ tvrdili, že tento má pozastavenú advokátsku činnosť a naďalej obžalovaného vyšetrovali. Obhajca nebol prítomný pri rozhodovaní o jeho vzatí do väzby.

Prokurátor sa do rozhodnutia sťažnostného súdu k sťažnosti nevyjadril.

Krajský súd v Bratislave ako nadriadený orgán na podklade riadne a včas podanej sťažnosti oprávnenou osobou preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia a dospel k záveru, že sťažnosť obžalovaného je nedôvodná.

Sťažnostný súd po postupe nariadenom citovaným ustanovením z predloženého doposiaľ získaného spisového materiálu zistil, že uznesením sudcu pre prípravného konanie Okresného súdu Bratislava V sp.zn. 0Tp/39/2015 zo dňa 29. 01. 2015 bol obvinený Y. Q. vzatý do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku s tým, že väzba začala plynúť dňa 26. 01. 2015 o 19:26 hod. a bude sa vykonávať v Ústave na výkon väzby v Bratislave.

Dňa 16. 07. 2015 podal prokurátor na Okresný súd Bratislava V obžalobu na obvineného Y. Q. a spol. pre zločin falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa § 270 ods. 1 Trestného zákona a pre zločin falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa § 270 ods. 2 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

1) si v presne nezistenej dobe do konca mesiaca november 2014, na neznámom mieste, od doposiaľ nezistenej osoby zadovážil falošné bankovky nominálnej hodnoty 50,-Eur, minimálne v množstve 22 ks, ktoré prechovával v mieste svojho bydliska v Dunajskej Y. - V., T. ulica č. XXB, ako i na iných miestach v Z., na ktorých sa pohyboval a zdržiaval,

2) dňa 14.11.2014 v čase asi o 19.00 hod. v Z. na Z. ulici č. XX, dal ako pravé 17 kusov falošných bankoviek nominálnej hodnoty 50,-Eur sériového čísla M ktoré si predtým zadovážil, poškodenému G. M., ktorými mu uhradil platbu za predaj dvoch kusov mobilných telefónov zn. F. iB. XS, čím poškodenému G. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. ulica č. XXXX/XX, Z. spôsobil škodu vo výške 850,-Eur, pričom pri predkladaní bankoviek vedel, že sú falošné,

3) dal v mesiaci január 2015 a to najneskôr do 15.01.2015 W. Q. falošnú bankovku nominálnej hodnoty 50,-Eur za účelom aby ju predložila ako pravú, čo aj dňa 15.01.2015 W. Q. vykonala v predajni W. M. v obci X. Y., kde ju predložila pokladničke ako platbu za nákup tovaru, pričom jej bankovku odmietli prevziať a tak sa vrátila s bankovkou domov do miesta vtedajšieho trvalého bydliska na T. XXB v X. Y. a vrátila ju Y. Q., pričom obaja mali vedomosť, že bankovka je falošná,

4) dal v mesiaci december 2014 a január 2015 Q. H. falošné bankovky nominálnej hodnoty 50,-Eur na viacerých miestach a to minimálne 1 kus v OC B. na O. ulici v Z., X ks v OC S. na B. ulici v Z. a 6 kusov v X. Y. na T. ulici č. XX/B v mieste vtedajšieho trvalého bydliska Y. Q. za účelom aby ich Q. H. predložil ako pravé na rôznych predajniach, za čo mu mal Q. H. odovzdať ako odplatu 20,-Eur za každú falošnú bankovku nominálnej hodnoty 50,-Eur, ktorú dá do obehu, pričom mu doposiaľ odovzdal 100,-Eur a ďalšie finančné prostriedky mu mal odpočítať z dlžoby, ktorú u neho Y. Q. mal, následne po prevzatí falošných bankoviek od Y. Gášpára Q. H. uvedené falošné bankovky dal ako pravé na rôznych miestach v Z. v mesiaci január 2015, okrem iného aj dňa 16.01.2015 v predajni Y. na L. ulici v Z., kde ju použil na nákup tovaru, pričom bol zadržaný pracovníkom predajne Y. a bankovka mu bola políciou zaistená, pričom ostatné falošné bankovky, ktoré ešte nedal do obehu v pošte 3 kusy vrátil dňa XX.XX.XXXX Y. Q., pričom obaja vedeli, že predmetné bankovky sú falošné.

Uznesením Okresného súdu Bratislava V sp.zn. sp.zn. 2T/39/2015 zo dňa 29. 07. 2015 bolo rozhodnuté o ponechaní obvineného vo väzbe aj po podaní obžaloby z nezmenených dôvodov. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 3Tos/82/2015 dňa 11. 08. 2015.

Dňa 12. 10. 2015 podal obžalovaný žiadosť o prepustenie z väzby z dôvodu, že viacero svedkov vypovedalo, že ho poznajú ako zeleninára, ktorý sa živí riadnou prácou a nevykonáva trestnú činnosť. Má riadny legálny príjem, a preto nie je dôvod sa domnievať, že bude pokračovať v trestnej činnosti, nakoľko ani žiadnu nepáchal. Túto žiadosť o prepustenie z väzby vzal obžalovaný dňa 04. 11. 2015 späť.

Dňa 10. 08. 2016 podal obžalovaný žiadosť o prepustenie z väzby, v ktorej dôvodí, že tými istými skutočnosťami ako vo vyššie uvedenej žiadosti, t.j. že svedkovia potvrdili, že žije riadnym životom ako zeleninár a otec rodiny, a dodal, že je vo väzbe už 19 mesiacov napriek tomu, že proti nemu neexistujú žiadne dôkazy, alebo len dôkazy z počutia a dôkazy svedkami, ktorí zakrývajú svoju trestnú činnosť pomocou prokuratúry výmenou za svoju beztrestnosť. Ďalšia jeho väzba je neprimeraná prejednávanéj veci. Zároveň dal písomný sľub, že povedie riadny život a podrobí sa uloženým obmedzeniam.

Podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že

a/ ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, ak nemá stále bydlisko alebo ak mu hrozí vysoký trest,

b/ bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie alebo

c/ bude pokračovať v trestnej činnosti dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

Podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku obvinený má právo kedykoľvek žiadať o prepustenie na slobodu. Ak v prípravnom konaní prokurátor takej žiadosti nevyhoví, preloží ju bez meškania so svojim stanoviskom a s návrhom na rozhodnutie sudcovi pre prípravné konanie, o čom upovedomí obvineného a jeho obhajcu. O takej žiadosti sa musí bez meškania rozhodnúť. Ak sa žiadosť zamietla, môže ju obvinený, ak v nej neuvedie iné dôvody, opakovať až po uplynutí tridsiatich dní odo dňa, keď rozhodnutie o jeho predchádzajúcej žiadosti nadobudlo právoplatnosť.

Podľa § 80 ods. 1 Trestného poriadku ak je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) alebo c), môže súd a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie ponechať obvineného na slobode alebo prepustiť ho na slobodu, ak

a) záujmové združenie občanov alebo dôveryhodná osoba ponúkne prevzatie záruky za ďalšie správanie obvineného a za to, že obvinený sa na vyzvanie dostaví k policajtovi, prokurátorovi alebo na súd a že vždy vopred oznámi policajtovi, prokurátorovi alebo súdu vzdialenie sa z miesta pobytu, a súd alebo v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie považuje záruku vzhľadom na osobu obvineného a na povahu prejednávaného prípadu za dostatočnú a prijme ju,

b) obvinený dá písomný sľub, že povedie riadny život, najmä že sa nedopustí trestnej činnosti a že splní povinnosti a dodrží obmedzenia, ktoré sa mu uložia, a súd alebo v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie považuje sľub vzhľadom na osobu obvineného a na povahu prejednávaného prípadu za dostatočnú a prijme ho, alebo

c) s ohľadom na osobu obvineného a povahu prejednávaného prípadu možno účel väzby dosiahnuť dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obvineným alebo odovzdaním dohľadu nad obvineným do iného členského štátu Európskej únie podľa osobitného predpisu.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nadriadený orgán zamietne sťažnosť ak nie je dôvodná.

Sťažnostný súd primárne uvádza, že pre väzobné stíhanie je potrebné kumulatívne naplniť materiálne podmienky spočívajúce v dôvodnosti podozrenia a v existencii jedného alebo viacerých dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) až c) Trestného poriadku, a tiež formálne podmienky spočívajúce zákonnosti vzniesenia obvinenia, oznámení obvinenia obvinenému a možnosti obvineného sa k tomuto vyjadriť. Ďalej konanie nesmie byť poznačené nečinnosťou.

Od posledného rozhodnutia o väzbe zo dňa 11. 08. 2015, kedy súd prvého stupňa i nadriadený súd konštatovali dôvodnosť trestného stíhania obžalovaného, bolo vo veci vykonaných viacero hlavných pojednávaní. Dňa 12. 11. 2015 boli vypočutí všetci traja obžalovaní, svedok - poškodený G. M. a

svedkyňa M. J. K. pojednávanie bolo odročené na termín 21. 01. 2016, kedy sa hlavné pojednávanie pre neprítomnosť obhajcu neuskutočnilo. Po odročení hlavného pojednávania na termín 03. 03. 2016 došlo k zmene v osobe prísediaceho, pričom výlučne obžalovaný Y. Q. nesúhlasil s pokračovaním v hlavnom pojednávaní v senáte so zmeneným zložením. Preto sa hlavné pojednávanie konalo znova od začiatku. V termínoch 03. 03. 2016, 05. 05. 2016, 21. 07. 2016, 13. 09. 2016 sa riadne vykonávalo dokazovanie výsluchmi obžalovaných, svedkov a znalcov.

Pri rozhodovaní o väzbe súd hodnotí vykonané dôkazy len do takej miery, či majú za následok zjavnú neopodstatnenosť trestného stíhania obžalovaného, pričom na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní takýto záver vo vzťahu k obžalovanému konštatovať nemožno. Hoci je potrebné pripustiť, že na hlavnom pojednávaní boli produkované aj dôkazy, ktoré vinu obžalovaného nepotvrdzujú, súd prvého stupňa vykonal aj dôkazy usvedčujúce obžalovaného, a to napr. výpovede obžalovaných W. Q. a Q. H., ako aj svedkov G. M. a M. J.. Nie je úlohou sťažnostného súdu v konaní o žiadosti o prepustenie z väzby hodnotiť vykonané dôkazy z toho hľadiska, či boli odstránené všetky rozumné pochybnosti o vine obžalovaného, keď táto povinnosť bude náležať odvolaciemu súdu v konaní o odvolaní voči rozsudku o uznaní viny. V súčasnosti sťažnostný súd dospel k záveru, že na hlavnom pojednávaní neboli produkované také dôkazy, ktoré by v plnej miere vyvrátili usvedčujúce dôkazy a vyvolali by tým nedôvodnosť trestného stíhania obžalovaného.

Správne súd prvého stupňa ustálil, že u obžalovaného Y. Q. pretrvávajú dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko obžalovanému je kladené za vinu spáchanie troch úmyselných zločinov a prečinu, pričom sa nemalo jednať o jednorazové konanie, ale o konanie charakteru pokračovacieho trestného činu trvajúceho určitý časový úsek, do ktorého mal zapájať aj ďalšie osoby. Obvinený má mať pritom podľa zistení vyplývajúcich zo spisu dlhy, ktoré nebol schopný splácať a protiprávneho konania sa mal dopustiť napriek tomu, že vo výsluchoch pred vyšetrovateľom deklaroval, že má určitý čistý mesačný príjem. Obavu z pokračovania v trestnej činnosti umocňuje fakt, že je za obdobnú trestnú činnosť stíhaný aj v inom konaní, t.č. v štádiu prípravného konania (ORP-1094/OEK-B5-2014). Na základe uvedených skutočností sa sťažnostný súd so záverom o pretrvávajúcej väzobnej dôvode podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku stotožnil, pretože okolnosti uvádzania falšovaných bankoviek do obehu i ďalšie skutkové okolnosti naďalej odôvodňujú prednosť ochrany spoločnosti pred právom obžalovaného na osobnú slobodu.

Súd prvého stupňa preto postupoval v súlade so zákonom, keď podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol žiadosť obžalovaného Y. Q. o prepustenie z väzby na slobodu.

Nepochybil súd prvého stupňa ani v časti, v ktorej nenahradil väzbu obžalovaného jeho písomným sľubom a dohľadom probačného a mediačného úradníka. Aj sťažnostný súd dospel k záveru, že účel väzby obžalovaného, ktorým je jednak ochrana meny Slovenskej republiky, ale aj ochrana občanov pred vznikom škody, nemožno v súčasnosti dosiahnuť pobytom obžalovaného na slobode. Vzhľadom rozsah trestnej činnosti a povahu skutkov, z ktorých je Y. Q. dôvodne podozrivý nielen v tomto, ale aj v ďalšom trestnom konaní, sťažnostný súd zastáva názor o indíciách, že obžalovaný si vylepšoval finančnú situáciu používaním falzifikátov 50 € bankoviek, čo poskytuje obraz o znížení brzdných mechanizmov obžalovaného vo vzťahu k spoločenským hodnotám. Preto záujem spoločnosti nad zabránením v páchaní ďalšej trestnej činnosti prevyšuje právo obžalovaného na jeho osobnú slobodu. Z tohto dôvodu nemožno účel väzby v tomto štádiu trestného konania dosiahnuť pobytom obžalovaného na slobode ani za súčasného dohľadu probačného a mediačného úradníka či prijatia písomného sľubu obžalovaného. Sťažnostný súd zdôrazňuje, že riziko recidívy pri rozhodovaní o väzbe môže súd len odhadovať (prognózovať). Toto konštatovanie sťažnostného súdu korešponduje s judikatúrou Ústavného súdu SR (napr. II. ÚS 67/2013). Uvedené však nevylučuje takýto postup v neskorších štádiách trestného konania.

Sťažnostný súd skúmal ex lege aj z podnetu obžalovaného aj otázku doterajšieho postupu súdu prvého stupňa z hľadiska rýchlosti konania a dodržania občianskych práv garantovaných ústavou, nadväzujúcich aj na článok 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a na ustanovenie § 2 ods. 6 Trestného poriadku od posledného rozhodnutia o väzbe dňa 11. 08. 2015, pričom skúmal plynulosť konania v rovine úkonov smerujúcich k meritórnemu rozhodnutiu ako aj v rovine dĺžky konania o žiadosti o prepustenie z väzby.

Pokiaľ ide o postup súdu prvého stupňa smerujúci k meritórnemu rozhodnutiu, nemožno plynulosti a rýchlosti konania súdu prvého stupňa nič vytknúť. K opakovaniu hlavného pojednávania došlo výlučne pre využitie procesného práva obžalovaného Y. Q. nesúhlasiť s pokračovaním v začatom hlavnom pojednávaní v novom zložení senátu, pričom aj k odročeniu hlavného pojednávania došlo pre prekážky na strane obžalovaného (obhajcu). Následne súd konal vo veci plynulo, vecne, vykonával dokazovanie v súlade s návrhmi procesných strán.

Na druhej strane zistil prieťahy v procesnom postupe predsedníčky senátu v konaní o žiadosti obžalovaného o prepustenie z väzby. Obžalovanému treba dať za pravdu v tom, že dĺžka konania o žiadosti o prepustenie z väzby odo dňa 10. 08. 2016 do rozhodnutia o nej dňa 13. 09. 2016 na súde prvého stupňa prevyšovala 30 dní, čo je v zmysle ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. III.ÚS 7/2000, I.ÚS 18/2003, III.ÚS 126/2005) ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva v rozpore s ústavnou a zákonnou požiadavkou na prejednanie žiadosti o prepustenie z väzby bez meškania. Požiadavke neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu v zmysle článku 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a článku 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania na súde prvého stupňa presahujúce dobu jedného mesiaca.

Súd prvého stupňa mal žiadosť obžalovaného o prepustenie z väzby zo dňa 10. 08. 2016 k dispozícii už dňa 12. 08. 2016. O 6 dní neskôr predsedníčka senátu nariadila neverejné zasadnutie na termín 22. 08. 2016, čo s prihliadnutím na potrebu naštudovať spisový materiál a vykonať úkony smerujúce k realizácii výsluchu obžalovaného bolo súladné s požiadavkou neodkladnosti. Dňa 18. 08. 2016 však prísediaca oznámila, že sa úkonu nezúčastní z dôvodu dovolenky mimo Bratislavu. Vzhľadom na neexistenciu právnej úpravy zastupovania prísediacich došlo k zmene termínu neverejného zasadnutia na 26. 08. 2016. Na neverejné zasadnutie sa však nedostavil tlmočník, pričom v spise absentuje čo i len úradný záznam o tom, že tlmočník bol na neverejné zasadnutie predvolaný. Sťažnostný súd na tomto mieste vzhliadol pochybenie, ktoré nedôvodne predĺžilo konanie o žiadosti o prepustenie z väzby, keď nič nebránilo súdu prvého stupňa, aby tlmočníka o neverejnom zasadnutí informoval už dňa 18. 08. 2016, kedy už bolo známe, že toto sa v pôvodnom termíne neuskutoční, a ak by sa tlmočník ustanoviť nemohol, nič nebránilo pribrať do konania iného tlmočníka (ktorý je na rozdiel od prísediaceho osobou zastupiteľnou). Na uvedenom nič nemení ani vyhlásenie obžalovaného, že súhlasí s rozhodnutím o žiadosti až dňa 13. 09. 2016, pretože obžalovaný nie je osobou, ktorej Trestný poriadok priznáva právo konvalidovať nedostatočnú organizáciu neverejného zasadnutia predsedom senátu jeho súhlasom.

Zároveň však sťažnostný súd poukazuje na také závery aplikačnej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. II.ÚS 44/07), podľa ktorých rýchlosť rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby nie je v priamej príčinnej súvislosti so zákonnosťou jej ďalšieho trvania. Ak sa rozhodovalo o žiadosti o prepustenie z väzby s prieťahmi, osoba vo väzbe sa môže domáhať finančného odškodnenia, ale takéto prieťahy podľa Dohovoru nezaručujú právo na prepustenie z väzby (napr. Alojz c/a Slovenská republika).

Pre vyčerpanie sťažnostných námietok obžalovaného sťažnostný súd ešte dodáva, že za zločiny, ktoré sú obžalovanému Q. kladené za vinu, zákon ustanovuje trest v trestnej sadzbe 3 až 8, resp. 7 až 10 rokov, preto dĺžka doterajšej väzby nie je vzhľadom na hroziaci trest v rozpore s požiadavkou primeranosti zásahov do základných ľudských práv. Tvrdenia obžalovaného o spolupráci prokurátora so spoluobžalovanými nemajú vnútornú logiku, keďže tak obžalovaná Q. ako aj obžalovaný H. učinili neodvolateľné vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, že sú vinní, pričom takéto vyhlásenia priam vylučujú ich beztrestnosť. Svoje vyhlásenia vykonali pred súdom a bez akejkoľvek ingerencie prokurátora. Pokiaľ ide o obžalovaným tvrdenú pasivitu prokurátora pri vykonávaní výsluchov obžalovaných, najmä pri odstraňovaní rozporov, je úlohou súdu prvého stupňa pri rozhodovaní o vine či nevine vyhodnotiť vierohodnosť dôkazov aj so zreteľom na prípadné rozpory vo výpovediach obžalovaných či svedkov. Prokurátor je procesne samostatnou procesnou stranou a je len na ňom, aký procesný postup súdu navrhne a aké otázky v rámci ním vykonávaného výsluchu položí, rovnako ako je tomu aj v prípade obžalovaného. Nič teda nebránilo obžalovanému (obhajcovi) navrhnúť postup podľa § 258 ods. 4 Trestného poriadku (odstraňovanie rozporov vo výpovediach), ak sa podľa neho vo výpovediach obžalovaných vyskytli rozpory. K poslednej sťažnostnej námietke nadriadený súd uvádza, že povinná obhajoba v zmysle § 37 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku vzniká až momentom vzatia

obvineného do väzby, a nie už obmedzením jeho osobnej slobody, odkedy má, samozrejme, právo byť zastúpený obhajcom. Zo zápisnice o výsluchu zadržaného podozrivého zo dňa 28. 01. 2014 vyplýva, že obvinený súhlasil s vypočutím bez prítomnosti obhajcu a výslovne uviedol, že si žiadneho nevolí. Sťažnostný súd v tejto časti nezistil žiadne porušenie zákona.

Na základe uvedených skutočností sťažnostný súd vyhodnotil sťažnostné námietky ako neopodstatnené a rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.